

A nőszövetségi közösség, mint erőforrás

Földesiné Kántor Mária hernádnémeti lelkész, a Tiszáninneri Református Nőszövetség elnöke a szószéken

■ Napjainkban egyre nagyobb teret hódítanak a civil szervezetek – így a közösségek elerőtlenednek, és szerepük újraértékelődik. Ezért van nagy szükség a keresztyén nőszövetségek mentő, segítő és gyámolító szolgálatára. A keresztyén értékrend különbözteti meg a nőszövetségeket a világi közösségektől. Társadalmunk terhes örökségként cipeli magával a kommunizmus szellemi maradványait, naponta találkozunk egyháztól, hittől és Istentől eltávolító szellemi erővel. Az egyházban minden szolgáló fontos. A nőszövetségek a világ kísértéseinek kitett gyülekezetek szolgálatában állnak.

„Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel, menjetek eléje vigassággal (...) adjatok hálákat néki, áldjátok az Ő nevét! (Zsolt 100,2.4)

Isten szolgálatra hívott el bennünket, asszonyokat, és általunk akarja eljuttatni Jézus szeretetét a közösségekhez. Mindenkinnek a szolgálata fontos a helyi gyülekezet számára, de csak akkor lesz hasznos ez a szolgálat, ha minden egyes tag felismeri a maga helyét a gyülekezetben. Szolgálatunk tartalmáról nem kapunk útmutatást ebben az igében, de a szolgálat módjáról nagyon lényeges

felkérést. Örömmel kell szolgálnunk, mert hálaadással tartozunk Istennek velünk közölt jótéteményeiért. Ezért az Ő akaratát kell keresnünk és cselekednünk szolgálatainkban. Mint egy finom szövött háló, védelmet kell nyújtanunk. Szolgálatainkkal életfeltételeket próbálunk jobbá tenni, élet-erővel, isteni félelemmel, hittel megtölteni életüket. Ezt a feladatot elsősorban a család életében kell betöltenünk, mert a közösségépítés első helye a család, mely minden nagyobb emberi közösség magja.

Mi a szerepünk egyenként a közösség építésében? Éppúgy, mint a családban, a közösségben végzett munka is egy folyamat, mely felismert, rávezet a megoldásra, nem megoldani akar. A bibliaóra a nőszövetség erőforrása. Innen merítünk erőt, hogy elsősorban a családban keresztyén életet tudjunk élni, de erőforrás ahhoz a szolgálathoz is, melyet a világban, az egyháztól távol élő asszonyok között végzünk. A közvetítő, a híd szerepét kell betöltenünk. Közösségben tanulunk meg egymásra figyelni, egymást meghallgatni, és megtalálni azt az utat, ami meghallható és járható, mert Isten a békéltetés evangéliumát bírta reánk, asszonyokra.

Nagyon fontosak az egyéni tettek egy közösség életében. A fejlődéshez, éppen úgy, mint a családban, az egyházban is tevékenységeket kell szervezni, rendszert kell kialakítani. Nagyon sok az olyan ember, aki egyszerűen képtelen nyitott maradni azokkal szemben, akik feltűnnek életében. Igazi közösség létrehozásához olyan emberekre van szükség, akik már megszabadultak előítéleteiktől, tisztában vannak saját képességeikkel. Meg kell találnom helyemet, de figyelembe kell vennem határait, hogy ne lépjem túl ezeket.

A mai világ hajlamos mennyiségben és nem minőségben mérni. Fel kell ismernem saját értékeimet, és ehhez mérten

kell vállalom feladatokat. Arra kell törekednem, hogy felmutassam a bennem levő értéket, mert ha ezeket tettekben és szavakban felmutatom, több napfény lesz a világban, több erő a jóra és megbocsátásra. Ezek az értékek mindannyiunkban benne vannak, mint valami tüzelőanyagok, de csak akkor gyulladnak meg, ha érkezik kívülről egy láng. Ez a belső tűzünk nagyon sokszor csak pislákol, szinte kialszik. Biztos mindannyian voltunk már szikrák valaki életében. Csak így válhatunk kölcsönösen áldássá egymás számára. Közülünk senki sem tudhatja, hogy miként hat embertársaira, és mit ad át másoknak önmagából. Csak egyet lehet tenni: adni, hogy kaphassak. Adni sok-sok szeretetet, megértést, odafigyelést és simogatást, hogy majd ezt én is mind-mind visszakaphassam. Akkor fog kialakulni igazi közösség, ha képesek vagyunk átadni magunkat a másik ember érzésvilágának, ha lemondunk arról, hogy ítélni kezdjünk, ha olyan értékrendet képviselünk, ami minőséget jelent. Ha meg tudom éreztetni embertársammal a bizalmat, akkor jól fogja magát érezni, megtalálja helyét a közösségben, és oda visszakívánczik. Ha támogatom érteiket, melyek az első találkozáskor felszínre jöttek, akkor a kapcsolat tovább fog fejlődni, és ő a közösség tagjává fog válni.

Lehet, hogy sok reménység beteljesületlen maradt, hogy sokszor csatlódások szorongatják szívünket, de ez csak azért van, hogy világosabban lássuk az egyetlen igaz szeretetet. S ha meg akarunk maradni, akkor nem a külső fények időleges csillogásában, hanem ennek a szeretetnek kiolthatatlan fényében és melegségében kell egymásra figyelni, lehajolni, gyógyítani, simogatni.

Végül álljon itt Albert Schweitzer utolsó igehirdetésének egyik gondolata: „Ami jót teszel, azt tekintsd természetesennek – sőt kegyelemnek –, de amit veled tesznek, arra nézve soha ne mulaszd el, hogy hálát érezz, és ezt kifejezésre juttasd. Sőt, ha teheted, mutasd meg háládat tettekkel is! A hála a jótett gyümölcse, és örömet szerez, boldogsággal tölti el a jó cselekvőket. Ne halogasd hát a hála kifejezését, mert háláddal további jócselekedetekre ösztönözöd embertársaidat.”

Ferenczy Anna-Mária
Kolozsvar-Külső Egyházmegye
nőszövetségének elnöke

Húsvét táján

■ Érthetetlen! Már majdhogynem felfoghatatlan! Általában ezek a szavak járnak az ember eszébe, gondolataink pedig sok-sok kérdés körül kavarnak, melyekre ritkán tudunk válaszolni. Feltolulnak a „miért”, a „hogyanok”, a válaszok pedig, melyeket egy-egy prédikációból hallhatunk, a legtöbbször ésszerűtlennek tűnnek. Mi pedig keressük, kutatjuk a Szentnek lényegét, de amely pillanatban betekintést nyerünk, máris értetlenül torpanunk meg, mert értelmünk határait túlszárnyalja a megpillantott „szent-töredék”. Ésszerűtlenségek! Hiszen emberi ésszel felfoghatatlan magasságokban döntötte el Teremtőnk a maga terveit. Már a karácsonyi történet is, melyben halljuk, hogy az ég összeér a földdel, a „ki hitte volna?” kérdést veti fel, de a húsvét körüli események még tetézik mindezt, fokozzák érdeklődésünket, majd a pünkösti üzenetet hallva, sajátos keresztyén pályára bocsát minket az Ige.

Minden felgyorsult. Rohanás, események sokasága tarkítja a páska előtti napokat. Teológusok, kutatók ismertetik, hogy a korszakot különös váradalom tartotta lázban. Változás szelét remélték, és várták a megoldásokat, amelyek begyűrznek a hétköznapiakba is. Ezzel a várakozással fogadták a Mestert is a pálmaágas bevonuláskor, a felsőruhák leterítésekor. Kezdődjék végre a „szabadságharc”! Tiszteletüket ennek a várakozásnak a beteljesedéséhez kötötték. Bizonyítja ezt a virágvasárnap még „Hozsánnt” kiáltó embersereg „Feszítsd meg”-et üvöltő, dühös tömeggé változása, hiszen az elvárás, az emberi szempont nem teljesült be. Már az elején furcsa volt az egész. Ők lovas bevonulásra számítottak. Fegyvercsillogást és rabláncokat lelépő megmozdulásokra. Ehhez képest valami egészen más érkezett.

Az utókornak sokkal könnyebb dolga van már, hiszen több perspektívából szemlélheti az eseményeket. Hozzájárul ehhez a kellő történelmi időtávlat is, mely általában nagyobb objektivitást kölcsönöz az elemzőnek. Azonban kérdések ma is vannak. Még hozzá sok esetben válasza ingerlő kérdések. Csakhogy a válaszok a ráció számára elfogadhatatlanok.

Ha azonban kérdéseket teszünk fel, az azt jelenti, hogy jó úton haladunk. Legalább érdeklődünk, legalább feszít minket a tudásszomj, melynek az előrehaladásban hatalmas szerepe van. Sokan azonban már a bevonuláskor is csak hírértékként kezelték az eseményeket. Amennyit a szem lát, az elegendő, ne firtassunk dolgokat. Az események egymásutánisága elegendő volt a szalmalángszerű érzések kielégítéséhez.

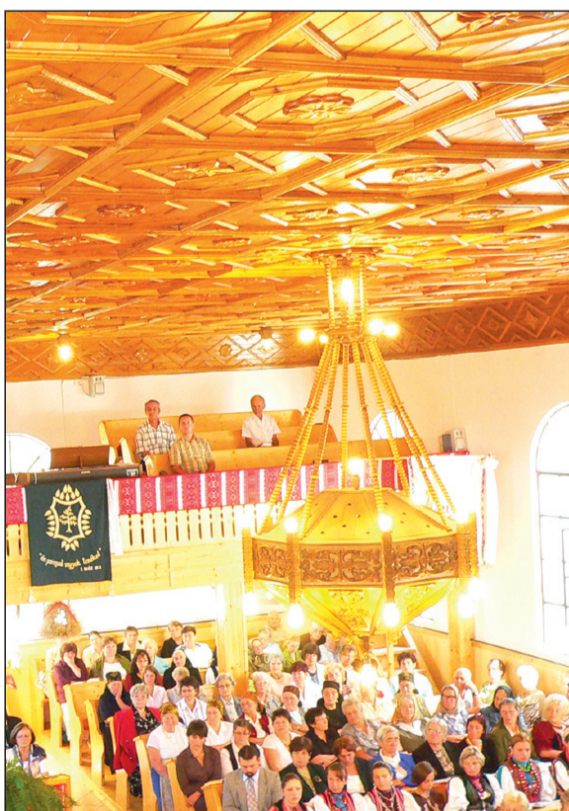
Voltak azonban olyanok, akik kíváncsiak maradtak ezek után is, a mélyebb összefüggéseket keresték, a dolgok értelmét kutatták. Nem engedték magukat elragadtatni a pillanatnyi és csak a mára néző örömsodrásától. Némelyek írásba is foglalták mindazt, amit láttak, tapasztaltak. Ennek köszönhetően mi is betekintést nyerhetünk a „szent” terveibe.

És ott volt maga a „Szent”! Aki éppen az emberek számára felfoghatatlan istenségének köszönhetően haladt a maga pályáján. Nagy és értelemmel fel nem fogható még ma sem a „miért”-re adott és kapott válasz. Nem ezt vártuk volna. Embri szempontok azonban látszólag nem érvényesültek. De csak látszólag! Hiszen itt ér utol minket is a történelmi távlat jelentősége, de leginkább a hit csodája. Megmagyarázhatatlan események kavalkádjában érezzük hozzánk is a húsvéti ünnepkör. És mégis olyan boldogító a hívó szavára mindaz, ami most történik. Még ha számárháton vonult is be. Még ha látszólag le is győzött. Mi már tudjuk, mi már hisszük, hogy a történet, a mi történetünk nem itt ér véget. Most kezdődik! Hiszen az események gyors egymásutánban zajlanak, a mélység nyomozó sötétsége hamar égből emelő magasságba csap át. És már nem számít a látszat, már nem fáj annyira a jelen. Hiszen kecsesítő jövövel állunk szemben. Olyan jövövel, mely – a Mesternek köszönhetően – túllát a sötét, figyelmünket a mai naphoz bilincselő jelenen.

Embri szóval ennyit magyarázhatunk, de most nem az emberi szavak a fontosak, hanem sokkal inkább az érzések, a boldogító, rabláncokat alázatosan és szelíden letéző, számunkra is jövőt biztosító, nagyságos isteni terv megvalósulása. Részünk van benne! Részünk volt a megfeszítésben, de keresztyén elhivatásunk betöltése gyümölcseként részünk van a Krisztus-szerezte örök életben is.

A világ ma is tele van hírértékű eseményekkel. Tudatunkat folyamatosan elárasztják a pillanat híreivel. Húsvétkor azonban hadd hangozzék az egyetlen figyelemre méltó üzenet: Krisztus feltámadott!

Kerékyártó Zsolt

Régiós nőszövetségi találkozó Györfalván